

N:o 107.

Af herr **A. Hedin**, om *skrifvelse till Kungl. Maj:t* angående undersökning i fråga om fördelningen af uppbördsprovision vid Göteborgs postkontor m. m.

Sedan en lång följd af år har vid Göteborgs postkontor fördelningen genom postdirektören af uppbördsprovision varit felaktig. Detta förhållande och hvad därmed står i sammanhang är besynnerligt och bedräfligt.

Att en af dem, som deltagit i utarbetande af bestämmelserna för delningen, ej förstått dem, är underligt.

Att han, sedan upptäckten af *misstaget*, det under så många år fortsatta misstaget, skett, förklarar, att deras svårfattlighet alltjämt varit erkänd, är ännu underligare; ty om så var, hvarför har han då ej begärt vederbörlig förklaring eller rättelse af den obegripliga texten?

Underligt är det vidare, att tillämpningen genom postdirektören eller, på hans ansvar, genom andra alltid utfallit till hans förmån. En så obruten konsekvens vittnar sannerligen ej om, att man fann bestämmelserna svårtydda — förr, än en anmärkning kom från postrevisionen.

Denna, gällande *ett* år, föranledde återbetalning, jag tror för två år, från den, som fått för mycket, till dem, som fått för litet.

Men alla de många — hur många vet jag ej — föregående åren? Generalpoststyrelsen påstår tyvärr, att den felaktige ämbetsmannen visade

sig villig att ersätta *allt* hvad andra postmän genom hans förvällande förlorat. Jag säger: *tyvärr* påstår styrelsen, ty jag finner påståendet beklagligt. Det är nämligen så stridande mot verkliga förhållandet, som öfver hufvud en oriktig uppgift kan vara. Och om poststyrelsen icke vet det, så beror det af ett energiskt beslut att icke taga fullständig kännedom om de förhållanden, som det var dess ovillkorliga plikt att utreda. Om styrelsen hade velat lägga de verkliga förhållandena i dagen, så skulle den utan svårighet hafva erfarit:

att den genom en revisionsanmärkning framtvingna återbetalningen för ett par år *icke* föranledde någon åtgärd af postdirektören till rättelse beträffande de många föregående åren,

att en händelse, som tydligt utmärkte, att hans afsikt icke var sådan, som styrelsen uppgifvit, ej kunde lämna något tvifvel hos de förorättade därom, att ingen af dem hade vidare rättelse och upprättelse att vänta,

att den antydda episoden hade föregått och var anledningen till den anmälan om förhållandet, daterad den 15 juni 1902, ställd till chefen för civildepartementet, som af mig inlemnades till nämnda departement, hvarefter ingen möjlighet fanns att få saken sänkt i denna Glömskans flod, som — tillhörande den politiska geografin — naturligtvis är ett sommar och vinter lika opålitligt vatten. Först därefter ha återbetalningar för 1898—93 funnits oundvikliga. Så länge försök göras att vränga sakförhållandena till sin motsats, skall jag belysa dem, och jag skall, om så behöfs, ej tveka att låta min kritik få annan adress, om ett vädjande till styrelsens plikt känsla och sanningskärlek befinnes vara — med en lika vanskaplig som osvensk postterm — »obeställbart».

Om åtal hade ägt rum, då skulle de postmän, som nu ej våga tala, hafva känt sig trygga — någorlunda trygga vid besvarande af domstolens frågor. Därför tviflade jag ej, att styrelsen och den anspråksfulle, trotsige felande skulle sky den vägen. Men detta skall ej få hindra fortsättning af belyningsarbetet.

Ännu en omständighet skall jag redan nu beröra. Poststyrelsen, som finner det i sin ordning, *lika väl* att den *väl aflönade får behålla* åtminstone en del af hvad han uppburit för mycket, och att de *svagt aflönade få definitivt mista* hvad de hittills fått för litet, har ej fullföljt sin undersökning så långt tillbaka, att man fått veta, när misstaget började utövas. Det säges, att den anser sig i den dristigaste af begrepps-

föväxlingar hafva gjort en uppfinning, nämligen en hittills för lärd och lekt lika okänd — »preskription». Att denna uppfinning ej kan med fördel användas, torde redan nu vara klart.

Jag anhåller,

att Riksdagen behagade hos Kungl. Maj:t anhålla dels om undersökning, hur länge ofvan nämnda felaktigheter ägt rum,

dels om åtgärd för återbetalning till de förorättade af allt hvad de genom dessa felaktigheter förlorat.

Stockholm den 28 januari 1904.

A. Hedin.
